

“President, qui ho porta tot això?”

Crònica



TONI VALL
BARCELONA

“El que diu «iAnda ya!» que marxi!»: és la desacomplexada esbrincada que la presidenta del Parlament, Núria de Gispert, etziba als diputats de Ciutadans i el PP que comenten ostentament i amb sarcasme la intervenció del diputat convergent Albert Batet, que en lloc d’una pregunta al Govern està fent un discurs sobre “partits polítics espanyols de dretes i d’esquerres i noves i velles polítiques” dels uns i dels altres. Quan acaba, els mateixos esvalotadors aplaudeixen amb èmfasi davant la mirada reprovadora de la presidenta i dels rostres tocats i posats que mana l’ortodòxia parlamentària. “Avui estem tots molt nerviosos”, dirà De Gispert una estona després, quan se senti més brogit de resultes del jardí en què es fica Artur Mas quan retreu al PP que neguin el diàleg amb el Govern per parlar de la independència i en canvi fossin, quan tocava, partidaris de parlamentar amb ETA.

Efectivament, la sessió de control està remoguda perquè és la primera amb l’executiu remodelat després del trencament entre CDC i Unió, per bé que el grup parlamentari continua dient-se igual: CiU. És interessant observar la bancada dels deu diputats oficialistes d’Unió i veure com els convergents se’ls miren, com volent-hi trobar dissonàncies o, com a mínim, curiositats. Anna Soler és una dels deu i fa una pregunta al Govern sobre el tercer sector. Pocs minuts abans els seus companys s’han redistribuït als es-

Oposició
Iceta és, com quasi sempre, el més incisiu i políticament més lúcid dels portaveus

Novetat
Els oficialistes d’Unió es reubiquen perquè no es noti que falta Joana Ortega

cons, potser perquè quan ella prengué la paraula no es veïes que n’hi ha un de buit: el de Joana Ortega. També ha preguntat Joan Recasens, també d’Unió, però aquest, sobiranista. Es nota que és dia de marcar territori, de matisar el perfil propi i guanyar visibilitat.

A la successora d’Ortega, Neus Munté, li pregunten bastant, també a Meritxell Borràs, nova titular de Governació. Curiosament, els encarregats de fer-ho són Marc Vidal (ICV-EUiA) i Santi Rodríguez (PP), companys de la nova consellera a la remoguda comissió sobre corrupció i frau fiscal. Rodríguez està força inspirat: “Ja ens disculparà que no ens esperem als cent dies de cortesia, però és que si ho fem és possible que vostè ja no sigui al Govern”.

El que es mogui no surt a la foto

És ressenyable la particular oratòria de Jordi Jané, nou conseller d’Interior. S’ho pren amb calma, fa preàmbuls, busca complicitats i vol ser conciliador. També amb David Fernández, sempre bel·ligerant en temes policials, que no vol desapropiar el penúltim ple de la legislatura –no repetirà com a candidat de la CUP– i li llegeix la cartilla al nou conseller. A propòsit del 27-S, el més incisiu i políticament més lúcid –ho acostuma a ser quasi sempre– és Miquel Iceta, que li pregunta a Mas si es presentarà: “President, qui ho porta tot això? Òmnium? L’ANC? ERC? La CUP?”, li llança per emfasitzar les incerteses sobre la famosa llista civil. El president no li respon. Acte seguit, Esquerra pregunta a Mas sobre desnonaments. La fórmula magistral de fer oposició i alhora mantenir l’acord de governabilitat: els eixos nacional i social més fusionats –o difuminats– que mai. I el que es mogui no surt a la foto. —



David Fernández, Isabel Vallet i Quim Arrufat, diputats de la CUP, ahir mirant-se els telèfons mòbils als seus escons al ple del Parlament de Catalunya. TONI ALBIR / EFE